

sons kandidatur og gentog denne ved adskillige lejligheder.

Udover Max Jakobson meldte der sig yderligere 3 officielle kandidater til posten. Ceylons FN-ambassadør Amarasinghe, Ethiopiens kommunikationsminister og tidligere FN-ambassadør Makonnen og den tidligere præsident for Den interamerikanske Udviklingsbank, Filipe Herrera fra Chile.

Herudover lod det østrigske udenrigsministerium meddele i en række hovedstæder, at Østrigt tidligere udenrigsminister og præsidentkandidat, FN-ambassadør Kurt Waldheim, stod til rådighed, såfremt han blev opfordret til at overtage posten som generalsekretær.

Endelig nævntes der en række personer — bl. a. FN's flygtningehøjkommissær Prins Sadruddin Khan og generalsekretærens særlige repræsentant i Mellemøsten, Sveriges Moskvaambassadør Gunnar Jarring — som mulige emner.

II. Sikkerhedsrådets behandling af sagen.

I henhold til FN-pagtens artikel 97 vælges generalsekretæren af generalforsamlingen efter indstilling fra sikkerhedsrådet.

I begyndelsen af december 1971 besluttede de fem permanente medlemmer af sikkerhedsrådet at gennemføre en række private konsultationer for om muligt at nå til enighed om en kandidat til posten. Da disse konsultationer ikke førte til noget resultat, besluttedes det at hele rådet skulle træde sammen i lukkede møder for at tage stilling til valget af en ny generalsekretær.

Sikkerhedsrådet gennemførte herefter i lukkede møder den 17., 20. og 21. december 1971 ialt tre valggrunder. Valghandlingen foregik på den måde, at der blev stemt om hver enkelt kandidat for sig, men således at valgresultatet efter hver enkelt valggrunde først blev oplæst, når afstemningen om alle kandidater var afsluttet. Valghandlingen var hemmelig, men de permanente medlemmer stemte på særlige kort, således at veto retten opretholdtes, uden at et afgivet veto kunne henføres til et bestemt land inden for den permanente gruppe. Det var fremdeles aftalt, at et nedlagt veto kun skulle konstateres, såfremt kandidaten havde opnået 9 eller flere ja-stemmer.

I de tre valggrunder blev der foruden på de under I nævnte personer afgivet stemmer på Argentinas FN-ambassadør Ortiz de Rozas og Chiles tidligere udenrigsminister Valdes. Af de ialt 9 kandidater opnåede kun Waldheim, Max Jakobson og Ortiz de Rozas 9 ja-stemmer i de forskellige valggrunder. For alles vedkommende blev der dog indtil den sidste valggrunde nedlagt veto. Først i den sidste valggrunde den 21. december 1971, hævedes vetoet mod den østrigske ambassadør Kurt Waldheim, som fik 11 stemmer for, 1 imod og 3 afståelser og herefter enstemmigt blev indstillet til posten som generalsekretær fra 1. januar 1972..

III. Udnævnelsen i generalforsamlingen.

Den 22. december 1971 fremlagde samtlige 15 medlemmer et resolutionsforslag i plenarforsamlingen, hvorefter generalforsamlingen besluttede at udpege Kurt Waldheim til FN's generalsekretær fra 1. januar 1972 til 31. december 1976.

Forslaget blev vedtaget med akklamation i plenarforsamlingen (Res. 2903(XXVI)), og den tiltrædende generalsekretær blev samtidig taget i ed.

Efter valget hyldede en lang række medlemmer den nye generalsekretær og rettede samtidig en tak til U Thant for dennes virke i FN's tjeneste i 10 år. På de nordiske landes vegne talte ambassadør Max Jakobson, hvis indlæg findes gengivet i bilag 28.

Valg af 15 medlemmer til UNIDO's styrelsesråd.

(Dagsordenens punkt 19).

UNIDO's styrelsesråd (Industrial Development Board) består af 45 medlemmer, hvoraf 25 fra udviklingslandene, 15 fra de vestlige lande og 5 fra østlandene. Med udgangen af 1971 udløb valgperioden for en tredjedel af medlemmerne, herunder Danmark.

Plenarforsamlingen valgte den 16. december 1971 følgende lande til medlemmer af styrelsesrådet for en 3-årig periode (stemmetallene angivet i parentes): Danmark (116), Holland (113), Japan (112), Peru (112), Tjekkoslaviet (110), Øvre Volta (110), Brasilien (109), Kuwait (109), Frankrig